

uforsigtig — og i hvert Fald unyttig og kynisk — Bemærkning fra Hr. Hobhouse*) om, at Kvinderne ikke mente det alvorligt med deres Agitation, da de jo endnu ikke havde hærget Byen med Ildebrande som Mændene i 1832, har aabenbart ogsaa tirret den yderliggaaende Fløj i høj Grad og, sammen med den Omstændighed, at de paa ingen Maade kunde faa et *bestemt* Svar fra Førsteministeren angaaende Regeringens Stilling til Folkeafstemnings- — Spørgsmaalet, gjort Ledere og mange indenfor det største militante Forbund, »The Womens Social Political Union«, aldeles desparate. Det er kommen til de i Dagspressen omtalte stygge Optøjer med Stenkast og Hammerslag mod Vinduesruder i de store Forretninger, Ministerboliger og andre officielle Bygninger.

Det kan ikke nægtes, at disse sidste Udfald, hovedsagelig mod sagesløse Folk, har virket uforstaaelige, selv paa den Udenforstaaende, der har Vilje til at bedømme Kvinderne retfærdigt og har haft Lejlighed til at beundre deres gennem ca. 6 Aar klogt gennemførte Arbejdsmaade. Og de virker *først og fremmest aldeles uforstaaelige* i Retning af det *Tidspunkt*, man har valgt til deres Iværksættelse. Forholdet var jo dog dette, at der paa Parlamentets Bord laa det meget omtalte Forligsforslag til en begrænset Kvindevalgret, et Forslag, som saavel moderate som militante Kvinder havde erklæret sig tilfredse med *foreløbig*, ud fra den Opfattelse, at de engelske Mænd ogsaa *gradvis* har faaet den politiske Myndighed, de besidder. Dette Forslag stod paa Dagsordenen til 2den Behandling d. 22. Marts. Det havde dog vist været besindigst at afvente dette Forslags Skæbne. Det var uden Tvivl igen bleven vedtaget med stor Majoritet, og var det derefter, som to Gange tidligere, bleven standset af Regeringen paa Vej til 3. og sidste Behandling, da havde angrebsvise Fremgangsmaader fra Kvindernes Side i Offentlighedens Øjne dog haft en Begrundelse, som man nu ikke kan faa Øje paa.

Det skal villig indrømmes, at Englands Regering i dette Spørgsmaal har optraadt *jammerligt*. Regeringen har i Aaringer behandlet Sagen med en *saarende* Overlegenhed, en uforstaaelig Skødesløshed og en Mangel paa Alvor, som ikke virker

statsmandsværdigt. Yderligere synes Regeringschefen og en Del af hans Ministre i den sidste Tid — og i Ly af Kvindernes Løfte om at forholde sig rolige til Forligsforslagets Skæbne forelaa — ligefrem at have ledt efter Lejlighed til at indprente Kvinderne, at man endnu nærede samme Følelser overfor Kvindernes Sag, som jo — haardt imod Regeringschefens Vilje — med Forligsforslaget stod gunstig. Men dette Højsind fra visse Regeringsmedlemmers Side burde ikke have ført Kvinderne til de sidste yderliggaaende Voldsomheder, som maaske vil lægge deres Sag store Sten i Vejen. Mr. Asquith burde ikke have haft Lov til at skaffe Kvinderne af med det Ry, der gik af dem som gode Krigsførere, der fremfor alt *altid* var betimelige i deres Angreb, forstod at handle i rette Øjeblik. Denne Evne har, — vi haaber, kun for *en* Gangs Skyld — svigtet dem.

En Del Medlemmer i Underhuset har erklæret, at de *nu* ikke vil stemme for Forligsforslaget, og selv om de herigennem har vist, at de ikke var sande Tilhængere der troede paa Reformen, thi i saa Fald kunde en bestemt Optræden fra nogle Tusind Kvinders Side jo ikke influere paa deres Overbevisning, saa bliver Resultatet dog det for Sagen daarligere, at Forligsforslaget faar færre (om vel næppe *for* faa) Stemmer. I Forbindelse med ovenstaaende skal vi nævne, at Krigsminister Haldane paa et Møde i Oxford d. 9. Marts udtalte, at han tog bestemt Afstand fra de stridbare Kvinder, men mente dog, at man ikke netop *nu* burde forstøde Kvindernes Valgret, »fordi et Mindretal af Kvinder, henrevne af en overdreven Iver har vist samme Begejstring og Mod som Ørken-dervischerne, er dette ikke nogen Grund for os til at fornægte vor Overbevisning og lade os afholde fra at udtale denne. Lad os ikke ængstes af en flygtig forbigaaende Tilstand.« Han vilde stemme for Forligsforslaget, ikke fordi han ansaa det for den bedste, men den *eneste* Form, som kunde gennemføres, og han vilde hellere have den end ingen. Det var et af det Conservative Partis Medlemmer, Mr. Agg-Gardner, der den 22. Marts skulde have fremlagt Forslaget, som imidlertid paa Grund af Kulstriken er bleven henlagt til senere. Efter de seneste Begivenheder har han faaet Anmodning om at tage Forslaget tilbage, men har svaret, at en saadan

*) Minister for Undervisningsvæsenet.